

EUROOPA KOHTU OTSUS

9. veebruar 1994*

[...]

Kohtuasjas C-154/93,

mille esemeks on Euroopa Kohtule EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel esitatud Prantsusmaa Conseil d'État' eelotsusetaotlus, millega soovitakse nimetatud kohtus pooleliolevas menetluses järgmiste poolte vahel:

Abdullah Tawil-Albertini

ja

Ministre des Affaires Sociales

saada eelotsust nõukogu 25. juuli 1978. aasta direktiivi 78/686/EMÜ, mis käsitleb hambaarstide diplomite, tunnistuste ja muude kvalifikatsioonitõendite vastastikust tunnustamist ja mis sisaldab meetmeid asutamishabaduse ja teenuste osutamise vabaduse kasutamise hõlbustamiseks (EÜT 1978, L 233, lk 1), artikli 7 tõlgendamise kohta,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president O. Due, kodade esimehed M. Díez de Velasco ja D. A. O. Edward (ettekandja), kohtunikud C. N. Kakouris, R. Joliet, F. A. Schockweiler ja M. Zuleeg,

kohtujurist: M. Darmon,

kohtusekretär: vanemametnik H. A. Rühl,

olles läbi vaadanud kirjalikud märkused, mille esitasid:

– A. Tawil-Albertini,

– Prantsusmaa valitsus, esindajad: välisministeeriumi õigusosakonna asedirektor Edwige Belliard, ja keskhalduse peanõunik Claude Chavance,

– Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: õigusnõunik Marie-José Jonczy,

---

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

arvestades suuliseks menetluseks koostatud ettekannet,

kuulanud 19. oktoobri 1993. aasta kohtuistungil ära Prantsusmaa valitsuse ja komisjoni suulised märkused,

kuulanud 17. novembri 1993. aasta istungil ära kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

[...]

Põhjendused

1. Oma 15. veebruari 1993. aasta otsusega, mis saabus Euroopa Kohtusse 14. aprillil 1993, saatis Prantsusmaa Conseil d'État EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel Euroopa Kohtule eelotsuse saamiseks küsimuse nõukogu 25. juuli 1978. aasta direktiivi 78/686/EMÜ, mis käsitleb hambaarstide diplomite, tunnistuste ja muude kvalifikatsioonitõendite vastastikust tunnustamist ja mis sisaldab meetmeid asutamishõlbustamise ja teenuste osutamise vabaduse kasutamise hõlbustamiseks (EÜT 1978, L 233, lk 1), artikli 7 tõlgendamise kohta.

2. Nimetatud küsimus tekkis Prantsusmaa kodaniku Abdullah Tawil-Albertini ning Prantsusmaa Ministre des Affaires Sociales'i (sotsiaalministeerium) vahelises kohtuvaidluses, mis puudutab viimase keeldumist talle Prantsusmaal hambaarstina praktiseerimiseks luba andmast.

3. Direktiivi 78/686/EMÜ eesmärk on liikmesriikide poolt välja antud ja artiklis 3 ammendavalt loetletud hambaarsti kvalifikatsiooni tõendavate dokumentide vastastikune tunnustamine. Hambaarstide tegevust käsitlevate õigusnormide kooskõlastamine tagatakse nõukogu 25. juuli 1978. aasta direktiiviga 78/687/EMÜ (EÜT 1978, L 233, lk 10). Direktiivi 78/686/EMÜ artiklis 2 sätestatakse, et liikmesriigi poolt direktiivis 78/687/EMÜ määratletud teoreetilise ja praktilise koolituse miinimumkriteeriumite alusel välja antud kvalifikatsiooni tõendavaid dokumente tunnustavad teised liikmesriigid automaatselt.

4. Enne kõnealuse süsteemi jõustumist välja antud kvalifikatsiooni tõendavate dokumentide osas sätestatakse direktiivi 78/686/EMÜ artikli 7 lõikes 1 järgmist:

„Liikmesriikide kodanike osas, kelle diplomid, tunnistused ja muud kvalifikatsiooni tõendavad dokumendid ei vasta direktiivi 78/687/EMÜ artiklis 1 ettenähtud koolituse miinimumnõuetele, tunnustab iga liikmesriik ametialase pädevuse piisava tõendina hambaarsti diplomeid, tunnistusi ja muid kvalifikatsiooni tõendavaid dokumente, mille nimetatud liikmesriigid on välja andnud enne direktiivi 78/687/EMÜ jõustumist, ja neile

lisatud tunnistust, milles märgitakse, et need kodanikud on tunnistuse väljaandmisele eelneva viie aasta jooksul olnud vähemalt kolm järjestikust aastat tegelikult ja seaduslikult kõnealuse tegevusega hõivatud.”

5. Liikmesriigis saadud diplomite, tunnistuste ja muude kvalifikatsiooni tõendavate dokumentide kohta sätestatakse direktiivi 78/687/EMÜ artikli 1 lõikes 4 järgmist:

„Käesolev direktiiv ei piira liikmesriikide õigust anda vastavalt siseriiklikele eeskirjadele oma territooriumil välja luba, mis annab mujal kui liikmesriigis saadud diplomi, tunnistuse või muu kvalifikatsiooni tõendava dokumendi omanikule õiguse hambaarstina tegutsemist alustada ja tegutseda.”

6. Code de la santé publique'i (rahvatervise seadus), millega direktiiv 78/686/EMÜ Prantsusmaa õigusesse üle võetakse, paragrahvi L 356 lõikega 1 ja paragrahvi L 356 lõikega 2 antakse teiste liikmesriikide kodanikele, kes on mõnes liikmesriigis saanud hambaarsti kvalifikatsiooni tõendava dokumendi, õigus Prantsusmaal hambaarstina praktiseerida.

7. Tawil-Albertini sai hambaarstiteaduse diplomi 1968. aastal Liibanonis Beirutis. 20. juulil 1979 ehk enne direktiivi 78/686/EMÜ jõustumist tunnistas Belgia riikliku hariduse ja prantsuse kultuuri minister tema Liibanoni kvalifikatsiooni samaväärseks Belgia „Diplôme légal de licencié en science dentaire'iga” (Belgia ametlik tunnistus hambaarstiõppe läbimise kohta), mis võimaldas tal Belgias praktiseerima asuda. Detsembris 1980 anti talle praktiseerimisluba Ühendkuningriigis ja veebruaris 1986 Iirimaal. Kohtuasja toimikus sisaldav teave ei võimalda kindlaks teha, millisel alusel need load anti.

8. Tuginedes sellele, et teises liikmesriigis oli tema kvalifikatsioon tunnistatud samaväärseks, esitas Tawil-Albertini Prantsusmaa sotsiaalministeeriumile taotluse, et tema suhtes kohaldataks Prantsusmaal 1980. aastast alates kohaldatud direktiivi 78/686/EMÜ sätteid, et ta saaks selle riigi territooriumil oma kutsetegevust praktiseerida. Taotlus jäeti 2. mai 1986. aasta otsusega rahuldamata.

9. Tribunal Administratif de Paris jättis 28. oktoobri 1987. aasta otsusega rahuldamata Tawil-Albertini kaebuse nimetatud otsuse tühistamiseks, põhjendades seda asjaoluga, et tal puudub Belgia ametlik tunnistus hambaarstiõppe läbimise kohta ning tema Liibanoni diplom on pelgalt sellega samaväärseks tunnistatud.

10. Tawil-Albertini esitas selle otsuse peale apellatsioonkaebuse Prantsusmaa Conseil d'État'le, väites, et direktiivi 78/686/EMÜ artiklist 7 tulenevalt on tal õigus Prantsusmaal hambaarstina praktiseerida. Kuna Prantsusmaa Conseil d'État ei olnud kindel, kuidas seda sätet tõlgendada, otsustas ta menetluse peatada ja taotleda Euroopa Kohtult eelotsust selle kohta,

„kas direktiivi 78/686/EMÜ artikli 7 kohaldamisalast jäävad välja kvalifikatsiooni tõendavad dokumendid, mis on saadud samaväärsuse alusel ning ei tõenda seega hambaarstikoolituse läbimist mõnes ühenduse liikmesriigis”.

11. Tuleb märkida, et direktiivi 78/686/EMÜ artikliga 2 nähakse ette liikmesriikide poolt välja antud ja artiklis 3 ammendavalt loetletud hambaarsti kvalifikatsiooni tõendavate dokumentide vastastikune tunnustamine. See tunnustamine on alates direktiivi kohaldamise algusest olnud automaatne, kuna direktiiviga 78/687/EMÜ nähti samaaegselt ette miinimumkriteeriumid, millele ühenduse eri liikmesriikides antav hambaarstiõpe peab vastama. Liikmesriikide poolt välja antud hambaarsti kvalifikatsiooni tõendavate dokumentide vastastikune tunnustamine, mis on sätestatud direktiivis 78/686/EMÜ, põhineb tagatistel, mille annavad direktiiviga 78/687/EMÜ kehtestatud koolituse miinimumkriteeriumite kohaldamine.

12. Suhtes mitteliikmesriikidega saab koolituslaste õigusaktide sellise kooskõlastamise saavutada üksnes asjaomaste riikide vaheliste kokkulepetega. Seega on liikmesriikidel tulenevalt direktiivi 78/687/EMÜ artikli 1 lõikest 4 õigus oma territooriumil vastavalt oma eeskirjadele anda ühendusevälistes riikides kvalifikatsiooni omandanud isikutele hambaarstina praktiseerimise lube.

13. Mitteliikmesriigi poolt välja antud kvalifikatsiooni tõendava dokumendi tunnustamine ühes liikmesriigis ei ole seega siduv teiste liikmesriikide jaoks.

14. Artikkel 7 käsitleb üksnes selliseid kvalifikatsiooni tõendavaid dokumente, mille on välja andnud liikmesriigid.

15. Seepärast tuleb Euroopa Kohtule esitatud eelotsuseküsimusele vastata, et direktiivi 78/686/EMÜ artikkel 7 ei kohusta liikmesriike tunnustama diplomeid, tunnistusi või muid kvalifikatsiooni tõendavaid dokumente, mis ei tõenda hambaarstiõppe läbimist mõnes ühenduse liikmesriigis.

Kohtukulud

16. Euroopa Kohtule märkusi esitanud Prantsusmaa valitsuse ja Euroopa Ühenduste Komisjoni kohtukulud ei hüvitata. Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus siseriiklikus kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse nimetatud kohus.

Esitatud põhjendustest lähtudes,

EUROOPA KOHUS,

vastates Prantsusmaa Conseil d'Etat' 15. veebruari 1993. aasta otsusega esitatud eelotsuseküsimusele otsustab:

25. juuli 1978. aasta direktiivi 78/686/EMÜ, mis käsitleb hambaarstide diplomite, tunnistuste ja muude kvalifikatsioonitõendite vastastikust tunnustamist ja mis sisaldab meetmeid asutamisvabaduse ja teenuste osutamise vabaduse kasutamise hõlbustamiseks, artikkel 7 ei kohusta liikmesriike tunnustama diplomeid, tunnistusi või muid kvalifikatsiooni tõendavaid dokumente, mis ei tõenda hambaarstiõppe läbimist mõnes ühenduse liikmesriigis.

Due
Edward

Díez de Velasco

Kakouris

Joliet

Schockweiler

Zuleeg

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 9. veebruaril 1994 Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

J.-G. Giraud

O. Due